

## I

*Ik was de Dood, en ik oogstte levens. Ik wist dat mijn lotsbestemming epische proporties zou aannemen. Toch moordde ik steeds maar één per keer, één per keer, één per keer. Als je mijn moordparade muziek kon noemen – en dat was het voor mij – dan was het een eenvoudig volksdeuntje. Maar ik was van plan een symfonie des doods te componeren, een onsterfelijke opera der verschrikkingen.*

*Door een onverwachte ontmoeting begreep ik ineens dat, als ik mijn belofte wilde waarmaken en mijn capaciteiten ten volle wilde benutten en waarlijk memorabele crescendo's van vernietiging wilde creëren, ik complete gezinnen moest uitmoorden, dat ik ze eerst naar believen zou mogen gebruiken om ze vervolgens af te slachten. Met het vermoorden van andere families zou ik mijn eigen familie vermoorden, want die verdiende niet beter.*

*Inspiratie komt soms uit onverwachte hoek. Een kind wees me de weg.*

*– uit het dagboek van Alton Turner Blackwood*

1989

Een week voordat Howie Dugley elf zou worden, toen hij het dak van warenhuis Boswell's op ging om normale men-

sen in Maple Street allerlei normale dingen te zien doen, zag hij het monster voor het eerst.

Howie woonde twee straten van het gebouw af waarin Boswell's voorheen gevestigd was. Om er te komen hoefde Howie alleen maar het kerkhof naast St. Anthony's Church over te steken en dan een steegje door te gaan waar zelden verkeer doorheen kwam. Reusachtige scharlakeneiken, die nu halverwege juni glanzende groene blaadjes hadden, wierpen hun schaduw over de begraafplaats. Howie vond de bomen fijn. Ze leefden langer dan mensen, en in zijn ogen waren ze wijs, wijzer dan mensen ooit zouden worden, omdat ze zoveel gezien hadden en niets anders konden doen dan nadenken over wat ze gezien hadden en nog groter worden. Hij wilde dat hij gewoon onder de bomen kon gaan zitten, of er zelfs in kon klimmen, helemaal omhoog naar de stille wijsheid van de bomen. Maar dat was te link. Dan kreeg je op je donder. Daar vroeg je dan gewoon om. Hij kreeg al vaak genoeg op zijn donder zonder dat hij erom vroeg.

Terwijl hij over het kerkhof liep, maakte hij gebruik van de schaduwen van de bomen en zerken en grafmonumenten om niet gezien te worden. Hij droeg een honkbalpetje, hield zijn hoofd zo laag mogelijk, en was erop bedacht de linkerkant van zijn gezicht af te wenden voor het geval er onverhoopt iemand aankwam – en om het op een lopen te zetten als hij een van de bekende bullebakken in het oog kreeg.

Negen maanden geleden was Boswell's naar een nieuw pand verhuisd, een straat verderop. Het voormalige warenhuis, opgetrokken uit baksteen, zou te zijner tijd worden verbouwd om een nieuw bedrijf te kunnen huisvesten, maar de werkzaamheden waren nog niet begonnen.

Aan de achterkant van het gebouw zaten vijf kelderramen, elk vijftig centimeter hoog en een meter breed. Ze dienden voor de ventilatie, om schimmelvorming tegen te gaan, omdat er geen airco- of vochtbestrijdingsapparatuur in de kelder stond. Op het eerste gezicht leek het of de vijf ramen dichtzaten, maar toen Howie hard tegen het middelste raam duwde, kwamen de verweerde scharnieren aan de bovenkant met een droog schurend geluid in beweging. Hij liet zijn voeten door de opening zakken, glipte de duistere kelder binnen en ging op zijn tenen staan om het raam dicht te doen.

Aan zijn broekriem had hij een kleine zaklantaarn hangen, die hij gebruikte om de leegstaande kelders te verkennen, die ooit als magazijn van het warenhuis hadden gediend. Met behulp van de smalle lichtbundel lukte het hem zijn weg te vinden, maar om hem heen bleef de bedompte ruimte steeds onverlicht. Het donker leek vol onbekende gevaren die hem beslopen, maar dat waren alleen maar schaduwen die door de lichtbundel van zijn zaklantaarn ontstonden en achter hem weer in het duister verdwenen. Howie was niet bang in het donker. Hij had al jong geleerd dat de gevaren op klaarlichte dag veel bedreigender waren dan wat zich in het donker schuilhield, en dat degenen van wie hij iets te duchten had, een vriendelijk gezicht en een vertrouwenwekkende glimlach konden hebben.

De lift deed het niet meer. Hij nam de trap naar de derde verdieping en liep toen een steilere en smallere trap op die naar het dak voerde. Deze trap kwam uit in een soort werkhok, een schuurtje boven op het dak van het gebouw. Er stonden sneeuwschuivers, bezems, gereedschappen en andere spullen die door de onderhoudsdienst werden gebruikt.

Hoewel Howie het hok altijd vergrendelde als hij weer naar beneden ging, zat de deur nu niet dicht. Blijkbaar was hij de vorige keer vergeten de grendel dicht te schuiven. Hij deed de deur open en stapte het zonlicht in, uitkijkend op het oosten, in de richting van de steeg.

Er lagen grijze keramische tegels op het dak, dat niet helemaal plat was. Een lichte knik zorgde ervoor dat regenwater naar de rand van het dak liep, naar een goot langs een muurtje. Dat muurtje reikte bij volwassenen tot hun middel en was hoger dan Howie. Er zaten kantelen in de muur die elk zo'n halve meter breed waren, met steeds een meter ertussen, net als bij een kasteel, waar boogschutters zich erachter kunnen verschansen tegen de barbaren.

Howie betwijfelde of Boswell's ooit door barbaren belegerd was geweest, want het was maar een klein warenhuis, en ook vroeg hij zich af of er ooit mannen met staalblauwe ogen waren ingehuurd om het gebouw met pijl en boog of met geweren te verdedigen. De bakstenen kantelen waren gewoon voor de sier aangebracht, voor het mooie, maar toch was het cool. Geen enkel pand in de stad was zo hoog als dit oude gebouw, zelfs niet het nieuwe pand waar Boswell's naartoe was verhuisd. Howie ging altijd graag bij het muurtje zitten en boog zich dan naar voren om over de rand naar beneden te kijken, naar de mensen in Maple Street. Hij zag ze winkels en restaurants in en uit lopen, en fantaseerde dan hoe zijn leven eruit zou hebben gezien als hij niet zo anders was dan de rest.

Toen hij om de hoek van het werkhok kwam, zag hij bij het muurtje een bewaker zitten, die langs een van de kantelen naar beneden loerde, naar het centrum van de stad. Hoewel Howie het dak op was gekomen zonder geluid te maken, keek de bewaker achterom om te zien wie hem ge-

zelschap was komen houden, en op dat moment drong het tot de jongen door dat hij met een monster te maken had.

Heel even stonden ze elkaar op een afstand van zo'n tien meter roerloos aan te kijken. Ondanks het feit dat Howie totaal overdonderd was, kwam deze ontmoeting hem toch bekend voor, alsof hij er ooit over had gedroomd maar dat was vergeten, of alsof hij er op een onderbewust niveau weet van had gehad dat dit ooit stond te gebeuren, als een helderziende. Andere jongens zouden er misschien als een speer vandoor zijn gegaan, maar Howie rende in dit soort situaties niet meer weg, omdat hij wist dat dat je leven kon kosten. Voetje voor voetje halveerde hij de afstand en bleef toen staan, zijn gezicht half afgewend, de vreemdeling vooral met zijn rechteroog in de gaten houdend.

Het korte, vettige, ongekamde haar van de man deed Howie zo sterk aan een kluwen van spinnen denken dat hij er niet van zou hebben opgekeken als een van de lokken ineens zou zijn gaan bewegen en naar een andere plek op zijn misvormde schedel was gekropen. De man had borstelige wenkbrauwen, maar leek geen baardgroei te hebben, als een jonge jongen. Op sommige plekken leek zijn huid felroze was, op andere weer opvallend wit, en overal onnatuurlijk glad, als de plastic huid van een pop. Onder het massieve afdak van zijn grove voorhoofd glinsterden zijn diep naar achteren liggende ogen, zwart en waakzaam als die van een kraai, en zijn neus was net een grote snavel. Zijn gezicht was ogenschijnlijk uit proportie, de botten tekenden zich op sommige plekken te scherp af, terwijl ze elders in zijn gelaat te dik en te afgeknot leken. Zijn bovenlip was smal en kleurloos, zijn onderlip paars en te dik, zijn tanden vergeeld en onregelmatig.

'Wees maar niet bang,' zei de vreemdeling. Zijn stem

klonk diep en raspand, als van een monster in een film. ‘Er is geen reden om bang te zijn. Ik ben niet wat ik lijk.’

Aarzelend schuifelde Howie nog twee meter dichterbij, bleef weer staan, verwonderd, alsof hij tegenover een magisch wezen stond, en hij zei: ‘Waar komt u vandaan? Wat doet u hier?’

‘Is dit jouw dak? Mag ik hier niet komen?’

‘Dit dak is niet van mij,’ zei Howie.

‘Nou, misschien mogen we hier dan geen van beiden komen.’

‘Misschien niet, nee.’

Hoewel de man zat, zag Howie dat hij lang was, misschien wel twee meter, en dat hij weliswaar zo dun als een vogelverschrikker maar waarschijnlijk heel sterk was. Enorme handen. Knokige polsen, als onelegante verbindingstukken van oude machines. Lange armen. Zijn schouderbladen vertoonden een afwijking en drukten tegen zijn kaki shirt, zodat het net was of hij een bochel had.

‘Wees maar niet bang,’ zei de man nog eens. ‘Ik ben Alton Turner Blackwood. Ik zou nooit zeggen wie ik was als ik van plan was je iets aan te doen.’

Na een moment van aarzeling draaide Howie tot zijn eigen verbazing zijn gezicht naar meneer Blackwood toe en deed hij zijn honkbalpetje af. ‘U hoeft ook niet bang te zijn.’

Met een vorsende blik bekeek meneer Blackwood de linkerkant van Howies gezicht, zag toen dat de jongen links twee vingers miste en bleef er een ogenblik naar kijken, waarna hij zei: ‘Moet je eens luisteren, jongen – als er zoiets bestond als het wereldkampioenschap mensen bang maken, en de jury bestond uit zeven personen, zou ik zeven keer alle punten krijgen, en jij niets.’

‘Misschien zou u van vijf juryleden alle punten krijgen, en ik van twee,’ zei Howie.

‘Óf je houdt jezelf ontzettend voor de gek, óf je zegt dit uit beleefdheid. Ik zou echt van iedereen alle punten krijgen, en als je beweert dat dat niet zo is, vat ik dat op als een belediging. Ik zal je mijn ultieme bangmaakgezicht laten zien, en *dan* mag je me eerlijk vertellen of jij inderdaad een puntje van de jury zou krijgen.’

Het engste gezicht dat meneer Blackwood kon trekken, was een grote grijns, en dat bleek zo griezelig te zijn dat Howie naar adem hapte en achteruitdeinsde. Meneer Blackwood schoot daarop in de lach, en die lach was nog angstaanjagender dan de grijns.

Hoewel de man een afzichtelijk gegorgel produceerde, een geluid dat klonk als het slurpende geluid van een stop die een klein stukje uit de afvoer wordt getrokken, werd dat gecompenseerd doordat hij zo goedgehumeurd was en om zichzelf leek te kunnen lachen.

Glimlachend zei Howie: ‘Oké, dan wint u. Ik zou geen enkel punt krijgen.’

‘Dan ben je uiteindelijk toch nog een eerlijke knul. Dat wist ik wel, en dat is heel goed van je.’

Howie zette zijn petje weer op en ging bij een kanteel staan, zo’n tweeënhalve meter bij meneer Blackwood vandaan.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vroeg meneer Blackwood.

‘Howie. Howie Dugley. Mijn tweede voornaam is Mabry, maar die gebruik ik nooit, want dat zou toch alleen maar problemen opleveren. Wat doet u hier?’

Meneer Blackwood gebaarde naar de straat in de diepte. ‘Ik ben gewoon de optocht aan het bekijken.’

‘Er is helemaal geen optocht.’

‘Er is altijd een optocht, Howie. Iets waar je zelf nooit aan mee kunt doen maar alleen maar naar kunt kijken, noemen we een optocht.’

Howie keek over de rand, waar mensen liepen die gewoon mensen waren, zich er niet van bewust dat ze werden bespied door mensen die jaloers op ze waren. Hij keek weer naar meneer Blackwood. ‘Wat is er met u gebeurd?’

‘Ik ben geboren, dát is er met mij gebeurd. Aangeboren afwijkingen. Zo ben ik ter wereld gekomen. Geboorte en dood – lastig te zeggen welke van de twee het ergste is. Toen ik ter wereld kwam, was ik natuurlijk nog niet zo groot als nu, maar als baby was ik nog lelijker, is me verteld. En als ik moest gokken... zou ik zeggen dat het bij jou door brand of zoiets is gekomen.’

‘Zoiets, ja,’ gaf Howie toe.

‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Toen ik vijf was. Bijna zes jaar geleden.’

‘Je bent toen ongetwijfeld een paar keer geopereerd.’

‘Elf keer. Twee jaar geleden voor het laatst.’

‘Naar voor je. Je hebt vast veel pijn gehad.’

Howie haalde zijn schouders op, alsof de pijn niet het ergste was geweest, al had hij dat niet altijd zo makkelijk van zich af kunnen zetten. ‘Het was uw schuld niet.’

Meneer Blackwood schudde zijn hoofd instemmend. ‘Nou, met die medicijnen van tegenwoordig... de artsen worden steeds knapper. Misschien kunnen ze later nog meer voor je doen.’

Hoe langer Howie naar de ruige stem luisterde, hoe minder die als de stem van een monster klonk en hoe meer hij aan de stem van een beer of zoiets in een tekenfilm moest denken.



‘Hebt u ook operaties gehad?’ vroeg Howie.  
‘Nee. Daar heb ik geen zin in. Ik heb iets met messen.’  
‘Vindt u het een eng idee dat ze in u gaan snijden?’  
‘Geen eng idee,’ zei meneer Blackwood. ‘Ik heb gewoon iets met messen. Kom je hier vaak?’  
Howie haalde zijn schouders op. ‘Soms.’  
‘Waarom?’  
‘Om naar Maple Street te kijken. De mensen. U weet wel.’  
‘De optocht,’ zei meneer Blackwood. ‘Jongen, de helft van je gezicht ziet er prima uit, en die andere helft schrikt niemand af. Jij kunt ook aan die optocht meedoen.’  
Howie dacht daar anders over. ‘Dan gaan ze kijken.’  
‘Gewoon terugkijken, dan houden ze wel op.’  
‘Als ik dat doe, zie ik iets wat ik niet fijn vind.’  
‘Wat zie je dan?’ Toen Howie daar geen antwoord op gaf, zei meneer Blackwood: ‘Je ziet dat ze medelijden met je hebben, en dat wil je niet. Je moet je trots opzijzetten en in die optocht mee gaan lopen, Howie. Aan een leven vol eenzaamheid heb je niets.’  
‘Ze schelden me uit. Soms gaan ze duwen en trekken en laten ze me struikelen. Dan lachen ze me uit.’  
‘Andere kinderen, bedoel je?’ zei meneer Blackwood.  
‘Meestal wel, ja.’  
‘Veel kinderen die nu gemeen tegen je doen, zullen daar op een gegeven moment mee ophouden. Een paar blijven altijd gemeen, maar je moet je leven niet door dat handjevol laten verpesten.’  
Ook Howies moeder had dat wel eens tegen hem gezegd, maar om de een of andere reden nam hij de woorden veel serieuzer nu ze uit de mond van meneer Blackwood kwamen.

‘Hoe komt het dat ik u nooit eerder heb gezien?’ vroeg Howie.

‘Ik ben pas gisteravond in de stad aangekomen. Ik ben hier zogezegd zo’n beetje komen aanwaaien. Toen ik ontdekte dat een van de kelderramen niet op slot zat, ben ik naar binnen geslopen en heb ik beneden bij de achterdeur geslopen. Misschien vertrek ik morgenavond weer.’

‘Waarom bent u hiernaartoe gekomen?’

‘Omdat ik ergens moest slapen,’ zei meneer Blackwood. ‘Dit is gewoon een adresje om te overnachten, tussen de vorige en de volgende, meer niet. Ik blijf nooit lang ergens hangen.’

‘Wat doet u dan? Voor de kost, bedoel ik. Wat doet u voor werk?’

‘Ik zwerf zo’n beetje rond. Dat is mijn werk en daar leg ik mijn ziel en zaligheid in. Ik ben altijd onderweg om zo veel mogelijk van de wereld te zien.’

Verbaasd vroeg Howie: ‘Krijgt u geld om rond te zwerfen?’

‘Het levert genoeg op. Ik krijg altijd alles wat ik nodig heb.’ Meneer Blackwood liet zijn tong over zijn lippen gaan, alsof hij aan iets lekkers dacht. ‘En jij? Woon jij hier al je hele leven?’

‘Ja, behalve toen ik naar het brandwondencentrum moest om geopereerd te worden.’

‘Woon je hier in de buurt?’

‘Twee straten verderop, in Wyatt Street. Bent u een dakloze?’

‘Sommige mensen vinden van wel. Maar ik ben iets anders. Heb je zussen? Of broers?’

‘Alleen Corrine.’

‘Is ze ouder dan jij?’